

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogyan közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2025. ősz

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„A jó, amit teszel, holnap már feledésbe megy,
MÉGIS TEDD A JÓT” (Kalkuttai Szent Teréz)

Máriaremetei Szent Imre szobor

(fotó: https://commons.wikimedia.org/wiki/File%3ASzent_Imre_herceg_szobra_%281930%29%2C_2017_M%C3%A1riaremete.jpg / Globetrotter19)

EMERICE CASTUM LILIUM...

Emerice castum lilium,
Flos illibate Pannonum;
Qui puritatis vinculo
Te liberasti saeculo,
Et intulisti floridis
Iustitiae areolis:
Me serva quoque liberum
Ab omni sorde scelerum,
Ne mentem meam inquinet,
Quodcunque Deo displicet.

/régi latin Szent Imre himnusz/

Imre, szűzi liliomszál,
Pannonoknál illatozzál,
Tisztaság volt a te vérted,
Az küzdött bűn ellen érted,
Azzal érkezted a drága
Vírus rózsás udvarába:
Engem is oltalmaz, Imre,
Hozz föloldást bűneimre,
Semmi meg ne szeplőssin,
Amit nem kedvelne Isten.

/Kosztolányi Dezső fordítása/

NÉMETH LÁSZLÓ IMRE: A MÁTYÁS-TEMPLOM XIII. SZÁZADI PILLÉRÉNEK MARADANDÓ ÜZENETE

Hatvan éve, 1965. október 28-án jelent meg a II. Vatikáni Zsinat (1962–1965) *Nostra aetate* kezdetű nyilatkozata a Katolikus Egyház és a nem keresztény vallások kapcsolatáról. Keresztények és zsidók kapcsolatáról ezt olvassuk benne: „Mivel tehát ily nagy a keresztények és a zsidók közös lelki öröksége, e Szent Zsinat ajánlja és támogatja a kölcsönös megismerést és megbecsülést, melyet főleg a Szentírás tanulmányozásával, s teológiai és testvéripárbeszédekkel lehet elérni.” (4. pont.) A Pápai Biblikus Bizottság, *A zsidó nép és Szent iratai a keresztény Bibliában* című 2001-ben kiadott dokumentuma megállapítja, hogy a „keresztények zsidó gyökerei többek között abban mutatkoznak meg maradandóan, hogy a zsidó nép Szentírását Isten szavának tekintik, amely nekik is szól. Az Egyház ugyanis Isten által sugalmazottnak ismerte el és befogadta mindazon iratokat, amelyeket a héber és a görög nyelvű Biblia tartalmazott.” (2. pont.) (Magyar fordítása: Római dokumentumok XL. Budapest, Szent István Társulat, 2013.) A művészettörténet tanúsítja, hogy keresztények és zsidók között az Ószövetségre való hivatkozás a képi ábrázolásokban is állandóan jelen volt. A képek azt akarták kifejezni, amit a keresztény szentírásmagyarázók kommentárjaikban kifejtettek: az Ószövetség az Újszövetséget jövendölte meg, abban teljesült be.

A keresztény hit ellenségeinek meggyőzése,
XIII. század miniatúra,

Bible moralisée, Párizs, Bibliothèque Nationale

Az évforduló alkalmából a *Mégis* búcsúi számában egy ezzel kapcsolatos meglátásomat szeretném megosztani.

Nem olyan régen kaptam egy szép albumot, amely az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye két bazilikája, az esztergomi és a budapesti bazilika mellett Magyarország egyik legismertebb templomát, a Budavári Nagyboldogasszony-templomot mutatja be. Ebben olvastam, hogy „Egy 1269-ben kelt oklevél tanúsága szerint az épület ekkor már állt. Királyi alapítású templomként IV. Béla rendelkezett a budavári Mária-egyház kegyúri jogairól. [...] A templom első építkezése két periódusra tagolható, melyek során két műhely dolgozott az épületen. Az első időszakban, az 1240-es évek végén és az 1250-es években itt dolgozó műhely

inkább csehországi kapcsolatokat, párhuzamokat mutat. A második periódusban, az 1250-es, 1260-as években feltehetően egy, a budavári királyi építkezéseken dolgozó kőfaragó műhely vett részt a templom építkezésén. [...] A templom legrégebbi, ma is eredeti helyén található kőfaragványa, melyen két férfialak egy könyvre mutat, a Béla-toronyalj pillérekötegének fejezetét díszíti. [...] feltehetően a XIII. század második felében készült.” (Skublics Mária: *Budavári Nagyboldogasszony-templom*, in: *Íme, Isten hajléka az emberek között! Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyház, Szent István-bazilika*, Szerk. Schanda Mária – Skublics Mária, Budapest, Mátyás-templom Gondnoksága, 2021, 113.).

Mátyás-templom
XIII. századi faragott pillérfejezet

Történész ismerősöm szerint az idézett leírás több pontatlanságot és téves információt tartalmaz (pl. az oklevél egyes történészek szerint hamis, nem szól arról, hogy honnan érkeztek a kőfaragók stb.). Az én figyelmemet azonban elsősorban az ábrázolt jelenet ragadta meg: a jobb oldali férfi feje fedetlen, liturgikus ruha van rajta, a földön áll. A bal oldali férfin köpeny van, fejét

fejfedő, a köpeny csuklyája takarja. Lábai nem érnek a földre. Az ábrázolás eszembe juttatta azt, amit még Olaszországban olvastam arról, hogy a középkorban milyen fejfedővel ábrázolták a zsidókat (Vö. Bernard Blumenkranz: *Il cappello a punta. L'ebreo medievale nello specchio dell'arte cristiana*, Roma–Bari, Laterza, 2003.). Úgy tűnt, hogy a bal oldali férfi ábrázolása ehhez hasonló. Utána olvastam a zsidók középkori jelenlétének Budán. Megtudtam, hogy Budán, a város déli részén, nem messze a Mátyás-templomtól IV. Béla király idejében (1235–1270) a Zsidókapu közelében, a Zsidó utcában volt egy zsinagóga, és a király 1251-ben zsidóprivilegiumra vonatkozó kiváltságlevelet adott. (Kubinyi András: *A magyarországi zsidóság története a középkorban*, in: *Soproni Szemle XLIX* (1995) 1/4-5.). A Zsidó Lexikonban pedig még azt találtam, hogy az 1279-es budai zsinat szerint a keresztények ekkor még a legnagyobb egyetértésben együtt laktak a zsidókkal. Gyakran egy lakásban és egy családban éltek, sőt össze is házasodtak (vö. *Budai zsinat*, in: *Zsidó lexikon*, Szerk. Ujvári Péter, Budapest 1929, 152.). Mindez megerősítette a feltételezésemet, hogy a pilléren nem csupán csak két férfi alakja látható. Mondanivalója a Budán élő keresztény és zsidó közösségről hordoz üzenetet, azzal, hogy egy keresztény és egy zsidó férfit ábrázol. Erre enged következtetni a bal oldali férfi fejét fedő jellegzetes sapka, amely hasonlít azokra a sapkákra, amilyenekkel a középkorban a zsidókat ábrázolták, és lábainak ábrázol-

lása, amely eltérő a másik férfi lábainak ábrázolásától. Megtudtam ugyanis, hogy évszázadokkal később is a karikatúrákon jellemző volt a zsidók lábainak ábrázolása (v.ö. Losonczi Eszter. *A „Zsidó” ábrázolása a 19. század második felének magyar élclapjaiban*, in: „Képes világ”, Tudományos konferencia a 19. századi magyarországi illusztrált sajtóról, a Budapesti Történeti Múzeum és az Országos Széchényi Könyvtár közös rendezvénye, Szerk. Szvoboda, Dománszky Gabriella. Budapest 2014, 278.). A könyv, amire a keresztény és a zsidó férfi mutat, pedig nem akármilyen könyv, hanem a két közösség szent könyve, a Biblia. A pilér azt fejezi ki, hogy a békésen egymás

mellett és együtt élő keresztény és zsidó közösség egyaránt a Bibliára hivatkozik, Isten szava mindkét közösség tanításának szilárd alapja. Ezt fejezi ki ugyanis véleményem szerint az oszlop, amin a könyv áll. Van, aki szerint a könyv pulpitusra van helyezve, amit én magam nem osztok, de ez az itt megfogalmazott mondanivaló lényegén nem változtat. Ha az értelmezésem helytálló, akkor a Mátyás-templomnak ez a pillére a békésen egymás mellett élő zsidó és keresztény közösség párbeszédének kőbe vésett középkori tanúsága. Ha az értelmezés nem helytálló, az ábrázolás lehet mindazoknak a felekezetnek a jelképe, amelyek tanításukat a Szentírásra alapozzák.

'25 IMAKILENCED-HEZ MESTERÜNKNEK PARANCSÁT TELJESÍTJÜK !

2025. június 14-én a templomépítő bizottság tagjaiért mutatott be hálaadó szentmisét László atya. Szeretettel és hálás szívvel köszönöm a gondolatot és azt a gesztust, amivel egy általa megáldott ajándékot kaptunk: a közösségünket a templomépítés kezdetétől kísérő keresztnek a fából készített változatát. (Köszönet a kezek munkájáért! Tudomásom szerint Ther Tamás az ötletgazda és kivitelező.)

Egy ünnepfolyam kapcsán sok-sok emlék ébred fel a fakuló képek láttán. És itt bújt elő a történet. A templomépítők feladatlistáján szerepelt egy "logó" készítése. Két éppen induló, szárnyaikat próbálgató fiatal, reklámokkal, grafikával is foglalkozó srá-

cot kértünk meg, hogy tervezzenek egy jelet.

Templomunkhoz illő keresztet.

Segítséget kértünk és kaptunk. A címlapon is látható. Ez lett belőle.

A miénk lett, megszerettük. Használjuk zászlón, levélpapíron, újságban, rajzolva, vetítve és faragottan is, köszönet érte. Álljon itt a fiúk neve, megérdemlik: Bendl Mátyás és Csernenszky János.

Abban a hitben, hogy a jövő nemzedék megtölti a templomunkat és kérdez: Mit üzen ez, és miért van ott?

Legyen mindig, aki tudja a választ!

Havas Vince

HIMNUSZ KATONÁSAN

Nemzet! – Viii-gyázz!

Október 23. Nemzeti ünnepünk. Réges-régi emlékek rémlenek fel abból az időből, amire ma már igazán csak kevesen emlékezünk. Tizennégy éves kamaszként álltunk, sodródtunk, szorongtunk a kora őszi meleg estében a budapesti Dózsa György út széles betonburkolatán. A Sztálin szobor sziluettje magasan a Városliget fáin fölé tornyosult, s mi a tömegben arra vártunk, hogy ez a gölem a földre bukjon. Nagyon-nagyon sokan voltunk. És minket nem a hivatásos szervezők hajtottak ki a térre, mint a május 1-i felvonulásra. Mi valami újért és igazért önként és őszintén jöttünk ide. Ugyan mivel lehetett ezt a százezreket mozgósító érzést megjeleníteni, felmutatni? Csakis énekkel, dallal. Erre való a zene.

Itt-ott ugyan alkalmi szónokok is felléptek egy-egy teherautó platójára, de prózában inkább csak jelszavak harsantak, amiket mint a szél a faleveleket, felkapott a néptorka, hogy végigfutva a téren, elenyésszen. De ami az egész teret betöltő arctalan és névtelen tömegben újra meg újra felcsendült és kardallá lett, az az énekszó volt: az a néhány dallam, ami képes volt ennek a felszabadult lebegésnek a megjelenítésére. A Himnusz, a Szózat és a Kossuth-nóta.

Mi teszi alkalmassá ezeket a szövegeket és dallamokat erre a lét fölött lebegő hivatásra? Megfejtetlen rejtély. A tudomány szerint tömegpszichózis. De ez a valóságnak csak primitív vázlata. „A millió szív egy dalon hevül, / Egy lángviharban összecsapzanak” – Arany János tudta ezt. Bár az életani mechanizmus még nincs megfejtve, ez a jelenség akkor is létezik!

Aztán fölrémlik egy közelebbi emlék is.

Augusztus 20-át családi hagyományként idén is a badacsonyi Szent István kápolnánál ünnepeltük.

Forró nyári délelőtt volt. A bazaltból faragott gyönyörű Kálvária stációit végigelmélkedve másztunk fel a meredek, erdős hegyoldalon Udvardy Erzsébet és Jankovits Tibor monumentális alkotásához. A tágas udvaron a lassan gyülekező hívek a környező fák árnyékában kerestek menedéket, de a kápolna ajtaja előtt már állt az oltárasztal, odakészítve a megáldásra szánt új kenyér és óbor. A napsugárzás ellen emelt sátor alatt az egyházközség törzsgárdája a rózsafüzért imádkozta. Összeszokott csapatként adták egymás szájába a szót, imára kulcsolt kézzel a könnyörgések jólismert láncolatát.

Majd 11-et ütött az óra, és plébánosunk aranytól ragyogó miseruhában köszöntötte az összegyűlt híveket. Kezdetét vette az ünnepi szentmise. Könyörgések, szentbeszéd, az Ige és az Áldozat liturgiája – így jutottunk el a záróáldásig, amit a kenyér és bor megáldása, a kenyér megszegése követett. Mikor pedig a szenteltvíz cseppjei az új kenyérré hullottak, a kántor ujjai alatt megszólaltak a Himnusz előfutamai.

Itt be kell vallanom, hogy a Himnusz hallatán már kisdíák koromban is mindig valami hátborzoltató áhítatot éreztem. Énekelni sose tudtam – rossz torkom és halásom megfosztott ettől az örömtől. De a Himnusz nem is ének volt számomra, hanem magasba emelő imádság. A Himnuszt hallva, énekelve mintha repültem volna. És nem számított, hogy énekem mennyire hamis. Még az ötödik ütemben azt a kritikus felső C-t is rendre megpróbáltam (persze sikertelenül).

Az ötvenes évek elején jártunk. Az iskolában évnyitón, évzárón elénekeltük a Himnuszt. A többi alkalommal azonban más dalok jártak akkoriban. „Hegyek között, völgyek között zakatol a vonat...” „Völgyvidéken és hegygerincen át tör előre a hadsereg...” „Mint a mókus fenn a fán...” S ha fölcsendült is néha a Himnusz, hozzá kellett szoknunk, hogy néhány átkötő

futam után a „törhetetlen szövetség” jegyében, kötelességként azonnal követte a szovjet himnusz: „Szabaddá tett népek örök szövetsége... / Союз нерушимый республик свободных / сплотила навеки Великая Русь. ...”. (Rádióriporter apám története volt: Valamikor a forradalom előtti hónapokban egy ünnepségen a magyar himnusz után a karmester hirtelen leintette a zenekart. Szinte jéggé fagyott a csend, de egy-két hegedűn reflexszerűen mégis megszólaltak annak az átkötésnek az első hangjai.)

Ilyen ünnepeken természetesen iskolai rendben, osztályonként sorokba rendezve álltunk, s ha felcsendült a Himnusz, vigyázzba csattantottuk a bokánkat, kezünk pedig a nadrágvarrásra tapadt. Akár a katonák a bevonuló zászló előtt, vagy a szemlélő tábornoknak tisztelegve. Ha Himnusz, akkor Vigyázz! Gondoljunk hát bele, milyen boldogsággal énekeltük októberben a Gólem szobra előtt csak magában a mi himnuszunkat! És nem műsorszámként, hanem önként, ahogy a szívünkből jött, társainkkal összekarolva, mint egy szabadító imát.

Most pedig itt a Badacsonyi hegyén, Szent István és a Boldogságos Szűz előtt, a szabad ég alatt, ahonnan dalunk egyenesen oda száll fel az Úr trónusához, államalapítónk után ezer évvel imádko-

zunk így: „Isten! Áldd meg a magyart!” Gerincemen végigfutott a szent borzongás, és teleszívtam a tüdőmet.

De hirtelen észrevettem, hogy azok a tisztos matrónák, akik a mise előtt a rózsafüzért zsolozsmázták, most leeresztik imára kulcsolt kezüket, és szoknyájukat leszorítva mintegy vigyázzba állnak. Vissza-vedlettek úttörővé, éppen csak a piros nyakkendő hiányzott róluk.

Nem lepődtem meg, de nagyon elszomorodtam. Hát ennyire megcsontosodtak a reflexeink? Ennyire nem tudjuk, mikor hogyan kell kifejezni érzelmeinket, hitünket, lelkünk belső világát? Ennyire nem vagyunk képesek a felszín alá hatolni? Ennyire gúzsba kötnek a régi formaságok?

Vagy ami még rosszabb: a felszín, a formaságok alatt nem él, nem munkál bennünk a tartalom? „Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,1-3) Igaz, hogy ezek súlyos és nehezen értelmezhető szavak, de éppen azért, mert a mélyben gyökereznek. Hamvas Béla is azt írja: „A szó a lét igazi szövege; az egész történet valódi tartalma és értelme és megfejtése.” (Anthologia humana) Hát annyi iskola, tömegkommunikáció, élettapasztalat sem volt elég, hogy ezekkel az „egyszerű” asszonyokkal –

és mindannyiunkkal – megéreztesse, megértesse, micsoda különbség van a mozgalmi fegyelem, a drill, és a világot megteremtő és mozgató akarat és erő tisztelete között?

Végiggondoljuk-e szavainkat, imádságainkat, köszöntéseinket és átkainkat, – vagy csak morzsoljuk, zsolozsmázzuk a szent és profán litániákat? Akár a Miatyánk, akár a Himnusz – mindkettő rövid, tömör összefoglalása életünk egy-egy szeletének. Pontosabban az életünknek, egy-egy bizonyos szempontból. Átgondoljuk-e ezeket a sűrített igéket? Átéljük-e a megszentelt szavakat? Vagy csak álunk glédában, nadrágvarrásra szorított kézzel? – ...

Imádkozzunk, testvérek!

Mi Atyánk, Isten, aki a mennyekben vagy,

áldd meg a magyart!

Szenteltessék meg a Te neved!

Jöjjön el a Te országod!

Mindennapi kenyerünket jókedvvel, bőséggel

add meg nekünk ma!

És bocsásd meg bűneinket.

Balsors akit régen tép,

hozz rá víg esztendőt,

hiszen tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség!

Szabadíts meg minket a Gonosztól,

mert megbűnhődte már e nép

a múltat s jövődöt.

Ámen!

Molnár László Aurél

KARITÁSZ HÍREK

Pátyi CivilÍZáció

Napsütés, ősznek még jele sincs; ilyen nagyszerű hangulatban telt a 2025. évi CivilÍZáció rendezvény a Pincehegyen és a Hagyományok Házánál. Ez év szeptember 28-án szombaton civil szervezetek, helyi közösségek mutatták be tevékenységüket az eseményen. A Szent II. János Pál Pápa Karitászcsoport is bemutatkozott. Bilik Marika néni és Hájas Ágnes „standoltak” a Hagyományok Háza fedett teraszán. Sokan megszólították az önkénteseket, munkájuk, tevékenységi körük és történetük iránt érdeklődtek. 21 000 Ft adományt kaptunk, melyet istápoltajainak megsegítésére használ fel majd a karitász. Ebből 3 000 Ft-ot már el is költöttünk: egy pátyi férfi elhagyta az iskolai bizonyítványát, a másolat költségét fizettük ki, hogy a munkavállalásához be tudja nyújtani az okiratot. A férfi számára munkát találni a karitász önkéntese segített.

Köszönjük a süteményfelajánlásokat Dalmadi Magdi néninek, Bilik Marika néninek és Schumicky Ildikónak.

Eddigi munkánk:

2025-ben megszámlálhatatlan esetben segítettük a kisgyermekes családokat ruhához, cipőhöz, babatermékekhez, kiságyakhoz és más egyebekhez jutni. Időseket támogatunk, vásárolunk, csekket adunk fel, gyógyszert váltunk ki.

Adományba kaptunk 15 000 Ft-ot, 30 000 Ft értékben élelmiszer-utalványt, egy autónyi tűzifát (ezt már ki is szállították a rászoruló részére). Ezúton is köszönjük az adományokat.

Az év folyamán folyamatosan támogatjuk az alacsony jövedelemből élőket gyógyszerrel, élelmiszerrel, higiénias termékekkel. Nagyon sok ügyintézési feladatunk van, nyomtatványok kitöltése, telefonos ügyek elintézése. 2 férfi részére találtunk munkalehetőséget, teljeskörű ügyintézést vállaltunk ez ügyben. Adósságaik kifizetését is megoldottuk (TB-tartozás, banki folyószámla tartozás). Támogatottjaink sokszor nem tudnak eligazodni a hivatalos ügyekben, elvesznének a „rendszerben”, azonban a karitászhoz bátran fordulhatnak. Minden kicsi adomány, minden kis segítség számít! Továbbra is várunk új tagokat, akik rendszeresen időt tudnának szálni az önkéntes munkára.

Hájas Ágnes

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Együttműködési Alap
(NEAO-KP-1-2024/1-000705)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

ADVENTI SZOMBATI PROGRAMOK A SZENT II. JÁNOS PÁL TEMPLOMBAN

Dániel-játék november 29-én, advent első vasárnapjának vigíliáján este 7 órakor, az esti szentmisét követően.

A Dániel-játék egy középkori misztériumjáték, mely a bibliai Dániel próféta könyvén alapszik. A szereplők a *Schola Academica Gyerekkarának* növendékei, tanárai és öregdiákjai, kiegészülve a *telki általános iskola* tanulóival és tanáraival. A misztériumjáték időtartama mintegy 40-45 perc. Koordinátor: Kozma Anikó.

Cantate Vegyeskar adventi koncertje december 20-án, advent negyedik vasárnapjának vigíliáján, este 7 órakor, az esti szentmisét követően. Vezényel: Sapszon Borbála.

A *Cantate Vegyeskar* évtizedekkel ezelőtt a *Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolából* nőtt ki. A fiatal felnőttekből álló kórus számos itthoni és külföldi fesztivál és verseny győztese volt. Napjainkban az együttest ismét a Kórusiskolában végzett növendékek alkotják. A 2024-es újraalakulás óta 2025 áprilisában több alkalommal énekeltek Salzburgban. Ugyanebben az évben a Papp László Sportarénában az MVM Zenergia rendezvény 10., nagyszabású jubileumi koncertjén működtek közre. 2025 őszén az Erdődy Kamarazenekarral közös hangversenyt adtak. A kórus tagjainak célja, hogy magas színvonalon szólaltassák meg a magyar, az európai és tengerentúli zeneirodalom legszebb alkotásait, szüntelenül sugározva az együtt éneklés értékét és örömét.

Az együttes vezetői *Sapszon Borbála* és *Jaczkovits Viktória*.

A koncerten, melyet a **Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítvány** szervez és támogat, egyebek mellett felcsendülnek Taverner, Trotta, Guerrero, Poulenc, Biebl, Lauridsen, Monteverdi, Wolf Péter, Kodály Zoltán és Ujhegyi Dorottya művei.

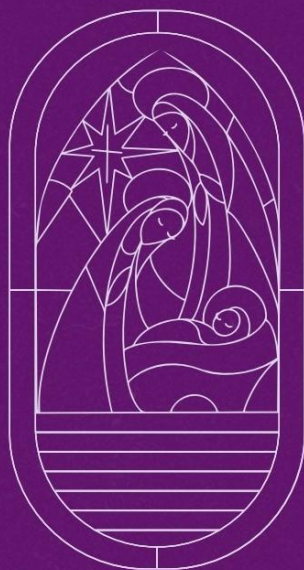
A **misztérium játéokra és a koncertre a belépés díjtalan**, de adományokat a templom belsőépítészetéhez szívesen fogadunk.

DECEMBER 20. SZOMBAT, 19:00

CANTATE VEGYESKAR

ADVENTI KONCERTJE PÁTYON

VEZÉNYEL: SAPSZON BORBÁLA

A koncerten, melyet a Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítvány szervez és támogat, egyebek mellett felcsendülnek Taverner, Trotta, Guerrero, Poulenc, Biebl, Lauridsen, Monteverdi, Wolf Péter, Kodály Zoltán és Ujhegyi Dorottya művei.

A koncertre a belépés díjtalan, de adományokat a templom belsőépítészetéhez szívesen fogadunk.

SZENT II. JÁNOS PÁL TEMPLOM

ADVENTI, VALAMINT KARÁCSONYI - ÚJÉVI LITURGIKUS REND A SZENT II. JÁNOS PÁL TEMPLOMBAN ÉS A PINCEHEGYEN 2025

Idén november 29-én este veszi kezdetét az advent, mely egyben az új egyházi év kezdete is, és amely Krisztus első eljövételére, karácsony ünnepére készít fel bennünket. Adventben – az egyházi hagyományoknak megfelelően – hétköznapokon (hétfőtől péntekig) hajnali roráték lesznek, ezért a hétköznap esti szentmise általában elmaradnak.

Az ünnepi készüllet, illetve a karácsonyi ünnepek idején és újévkor a liturgiák rendje a következőképpen alakul:

Advent hétköznapjain (hétfőtől péntekig, december 8-át kivéve, reggel 6 órakor kezdődnek a roráték.

December 7-én 18 órakor a temetőben álló műemlék Szent Imre templomban vesperás imádság lesz.

December 8-án Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepén 18 órakor lesz szentmise.

Szombati napokon, az adventi vasárnapokat megelőzően (november 29-től december 20-ig) 18 órakor **előesti szentmise lesz**, előtte 17.30-tól **adventi gyertyagyújtás** (kivétel december 20-a, amikor a koncert miatt a gyertyagyújtás a szentmise keretében lesz).

Vasárnapokon (november 30-tól december 21-ig) reggel 8 órakor lesz **szentmise**. December 21-én, a hónap 3. vasárnapján 9.30-kor gitáros-zenés gyermek- és ifjúsági szentmise is lesz.

December 24-én, szerdán 16 órakor hagyományos **betlehemes pásztorjáték**,

December 24-én **ünnepi éjféli szentmise**,

December 25-én és 26-án, csütörtökön és pénteken, ½ 11 órakor karácsonyi ünnepi szentmise,

December 27-én, szombaton, 15 órakor **borszentelés a Pincehegyen, a Nagypincénél**,

December 28-án, Szent Család vasárnapján, 8 órakor szentmise a családok megáldásával,

December 31-én, szerdán, 18 órakor **év végi hálaadás**,

Január 1-én, csütörtökön, ½ 11 órakor **újévi ünnepi szentmise**.

A borszentelés kivételével a karácsonyi idő liturgiáinak helye a Szent II. János Pál templom.